

3. sunnuntai pääsiäisestä 22.4.2018

Vaalisaarna Suvannon kappelissa ja Merijärven kirkossa

Jumalan kansan koti-ikävä

Joh. 14: 1-7

Jeesus sanoi opetuslapsilleen:

”Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta huonetta - enhän minä muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille asuinsijan. Minä menen valmistamaan teille sijaa mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni, jotta saisitte olla siellä missä minä olen. Te tiedätte kyllä tien sinne minne minä menen.”

Tuomas sanoi hänelle: ”Herra, emme me tiedä, minne sinä menet. Kuinka voisimme tuntea tien?” Jeesus vastasi: ”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani. Jos te tunnette minut, opitte tuntemaan myös minun Isäni. Te tunnette hänet jo nyt, olettehan nähneet hänet.”

Viikko sitten suru-uutinen pysäytti minut. Se oli viesti kaukaa, toisesta maasta. Vuosien takainen työtoverimme, Angolan kirkon taloudenhoitaja, meme Ester Lipitua on kuollut. Vaikka uutista oli ensin vaikea uskoa todeksi, ymmärsin pian, että menetys on järkytys ennen muuta hänen läheisilleen, puolisolle, tyttärelle, suvulle, ystäville. Samalla koko Angolan kirkko on menettänyt paljon enemmän kuin yhden keskeisen, osaavan työntekijänsä.

Olen sanonut, että lähetystyövuodet ovat jättäneet minuun jälkensä. Näihin jälkiin tällaiset viestit osuvat kipeästi. Kun on kokenut varauksetonta ystävyyttä, jakanut äidiksi tulon ihmeen, tullut ymmärretyksi ja hyväksytyksi, saanut tukea ja apua kun on

ollut itse heikoilla, kuolema satuttaa kilometrien ja vuosien välimatkasta huolimatta.

Koko viikon olen kuullut mielessäni tutun äänen, nähnyt hymyn ja silmien valon. Olen kulkenut ajatellen hautajaisiin valmistautuvaa väkeä Lubangon kaupungissa ja Shangalalan kylässä, ympäri Angolaa ja meitä kauempanakin kaipaavia. Heti viestin saatuani ajattelin, että seurakunta on parhaillaan koolla surutalossa. Kaikki muu saa odottaa, kun on yhdessä suremisen aika. Minä vain pysyn paikallani ja omissa askareissani, mutta vähän väliä ajatus on lentänyt sinne, missä niin monet ystävät kaipaavat yhdessä. Koti-ikävän kaltainen kaipaaminen saa rukouksenkin muodon: Herra, muista palvelijaasi Esteriä. Anna ikuisen valosi loistaa hänelle. Muista hänen läheisiään, Angolan kirkkoa ja meitä muita.

Näiden mietteitteni keskelle tulee päivän evankeliumin ja Jeesuksen sanat: ”Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun.” Jeesuksen rauhoittavat sanat on talletettu Johanneksen evankeliumissa kohtaan, jossa opetuslapset viettävät viimeistä iltaa yhdessä opettajansa kanssa. He ovat juuri nauttineet yhteisen aterian. On lausuttu muitakin painavia sanoja. Jeesus on pessyt opetuslasten jalat. Juudas on poistunut paikalta kavaltajana. Pietari on vakuuttanut uskollisuuttaan lupaamalla vaikka henkensä Jeesuksen puolesta.

Edessä on ihan pian Jeesuksen vangitseminen ja ristin tie. Silti juuri hän on levollinen ja puhuu rauhoittavasti ja valmistaa opetuslapsia tulevaan. Jeesus antaa uuden käskyn: ”Rakastakaa toisianne! Kaikki

tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne.”
On erityinen ilta ja erityinen ateria.

Mietin niitä lukuisia aterioita, jotka ovat jääneet elämän matkan varrella mieleen. Toisten valmistamia tai itsetehtyjä. Niin paljon kuin hyvä ruokaa arvostankin, mietin, että tärkeintä mieliin jääneissä aterioissa on kuitenkin ollut se tilanne, jossa se on nautittu. Koolla olleet ihmiset. Pöydässä käydyt keskustelut. Ei ole tarvinnut lausua kuolemattomia ajatuksia, kun sydän on tullut ravituksi yhteydestä, yhteisen hetken jakamisesta. Läsnaolijat ovat tuoneet yhteiseen pöytään jotain omastaan. Usein on muisteltu yhteisiä kokemuksia tai toisaalta maalailtu tulevaisuuden kuvia. Levoton on voinut levähtää vähän.

Opetuslapset ovat levottomia, tai murheellisia niin kuin edellinen raamatunkäännöksemme sanoi, koska he ovat ymmällään viime päivien tapahtumista. Jeesus puhuu poismenostaan, eivätkä he ymmärrä, mistä oikein on kyse. Sanalla sanoen he pelkäävät. Miten heidänkin tässä käy?

Miten usein meidänkin levottomuutemme takana on pelkoa, vaikkei sitä oikein aikuisen sovi tunnustaa. Niin moni pohtii arjessaan olemassaoloa koskettavia peruskysymyksiä: Onko minulle vielä jatkossa tai jatkossakaan työtä? Millä minä maksan lääkkeet ja lapsen vaatteet? Mitä tuottamastani maidosta maksetaan ensi kuussa? Mitä suurvaltojen johtajat oikein tavoittelevat? Entä oman maamme tai kaupunkimme päättäjät? Kaiken maailman menon ja epävarmuuden lisäksi pelottaa, ettei itse osaa, jaksa tai riitä. Kelpaa tai edes saa anteeksi. Ikävää ja kaipausta, jolle ei aina tahdo löytyä

osoitetta. Itseltäänkin voi olla hukassa. Eikä Jumalaakaan silloin näy eikä kuulu.

Samalla kun Jeesus pöytäpuheellaan pysäyttää ja rauhoittaa, hän asettaa hetkessä elävät oppilaansa katsomaan eteenpäin. Aina kuolemankin yli. Hän näyttää suuntaa: ”Te tiedätte kyllä tien sinne minne minä menen.” ”Herra, emme me tiedä”, Tuomas tunnustaa toistenkin puolesta. Tie on hukassa. Koko tulevaisuus, elämä itse on peittynyt pimeään yöhön. On vaikea tietää, mihin uskoa. Mikä on totuus? Mihin Jeesus ja me hänen perässään oikein olemme matkalla?

”Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun”, sanoo Jeesus. ”Minä menen valmistamaan teille sijaa.” Koti-ikävään hän vastaa, että Isän kodissa on monta huonetta. Kun kyselemme tietä, etsimme totuutta ja elämää, Jeesus vastaa: ”Minä olen.” Siis Hän on. Ei ole kyse minun tiestäni, minun totuudestani tai edes minun omasta elämästäni. Kun Jeesus sanoo olevansa tie, totuus ja elämä, siinä on jotain paljon suurempaa ja enemmän. Ilmauksessa ”minä olen” on läsnä Jumala itse. Se on Jumalan nimi. Jumala on – se mikä on.

Jeesus on tie. Kristittyjä on vuosisatoja kutsuttu sen tien kulkijoiksi. Se tie on uskon tie. Matkamiehen virsiä tunnemme lukuisia. Niin monissa virsissä taivastie, koti-ikävä ja kaipuu Jumalan luo ovat saaneet sanoituksensa.

Millaisin mieltein sinä olet kulunut viikkoa kulkenut? Tai millaista tietä jo pidemmän matkan? Onko menetyksen suru tai koti-ikävä

tullut sinullekin jo tutuksi? Tai oletko katsellut sitä lähietäisyydeltä jonkun toisen kokemuksena?

Kun on vain kolme viikkoa pääsiäisestä, kevät täynnä valoa, joki vapautumassa jäistään ja maa lumipeitteestään tuntuisi olevan ilon aika – ja onkin. Pääsiäisen jälkeen kaikki on toisin. Me ymmärrämme nyt enemmän kuin Tuomas ja muut opetuslapset. Kuolemallaan Jeesus valmisti meille sijaa, avasi pääsyn taivaan kotiin, iankaikkiseen elämään. Hän antoi oppilailleen ja meille toivon: tien kulkijoina toivomme pääsevämme perille ja samalla uskomme, että myös tällä ajallisella elämällä on tarkoitus ja mieli. Silti – tai juuri siksi me veisaamme tänään jopa hautajaisvirsiä. Ikävöimme kotiin, taivaaseen – emmekä sittenkään vielä tahtoisi luopua tästä elämästä.

Me kaipaamme lähelle ihmistä ja lähelle Jumalaa. Näin Ylivieskan seurakunta toiminta-ajatuksessaan kutsuu. Rakastamaan ja palvelemaan sekä luottamaan Jumalan läsnäoloon jo tässä ja nyt. Kaiken keskeltä kohoaa tyhjä risti, joka julistaa armon evankeliumia, sanomaa ylösnousseesta Vapahtajasta, joka sanoo: ”Ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.” Tämän synninpäästön saamme kuulla seurakunnan keskellä, jumalanpalveluksessa. Jossa olemme lähellä ihmistä ja lähellä Jumalaa.

Meme Ester on jo siunattu kuluneen viikon tiistaina. Nimeltä kutsuen, ristinmerkillä siunaten hänet on haudattu odottamaan ylösnousemuksen päivää. Saattoväki on kokoontunut läheltä ja kaukaa Shangalalaan, Angolan kirkon syntysijoille. Siellä ollaan

tulvivan joen töyräällä niin kuin täälläkin. Siellä on rukoiltu, puhuttu, laulettu, itketty ja oltu hiljaa. On valmistettu juhla-ateria ja nautittu se yhdessä. Kiitetty, iloittu ja naurettukin. Luotettu siihen, että meme Ester tunsu tien, totuuden ja itse Elämän Herran. Uskottu, että hän on päässyt kotiin.